

Jacques Vriens

De avonturen van
Tommie en Lotje
deel 1

Met illustraties van Kees de Boer

Van Holkema & Warendorf

Inhoud

DE STOUTSTE AVONTUREN VAN TOMMIE EN LOTJE

Jarig	9
Juffie	19
Weglopen	28
Koude sokken	38
Het konijn	50
De neefjes	63
Naar zee	74
Het hondje	86

DE VROLIJKSTE AVONTUREN VAN TOMMIE EN LOTJE

Treuzelen	101
Circusje spelen	111
Het partijtje	125
De uitverkoop	133
De nieuwe oppas	144
Chocolaatjes	153
Sinterklaas wil je vriendje zijn...	160
Vervelen	168
Tommie en Lotje vangen een koe	178

TOMMIE EN LOTJE GAAN OP VAKANTIE

Inpakken en...	193
Op reis	202
Het vakantiehuisje	211
Allemaal beestjes	219
Ridders en een geheim kasteel	230
Naar het pretpark	240
Weer naar huis	252
De barbie-dief	260
Postje spelen	269

Jarig

Eerst doet Lotje haar ene oog open en dan het andere. Het is nog pikdonker in haar slaapkamer.

Lotje knipt het lampje boven haar bed aan en dan weet ze het weer: ze is jarig.

Ze wordt zeven jaar. Vandaag krijgt ze cadeautjes en gaan alle kinderen op school voor haar zingen.

Lotje kijkt naar poes Nel die aan het voeteneind ligt te slapen.

‘Poes Nel,’ zegt ze zacht, ‘ik ben jarig.’

De poes doet heel even haar ogen open en slaapt dan weer verder.

Buiten hoort Lotje de torenklok slaan.

Lotje telt: 'Eén, twee, drie, vier...' Pas vier uur.

Lotje heeft net op school geleerd dat het dan nog héél vroeg is en dat bijna iedereen nog slaapt.

Ze moet wachten tot papa, mama en Tommie zijn opgestaan. Die gaan éérst naar beneden.

Pas als mama roept: 'Lotje, kom maar!' mag ze komen. Ze staan dan allemaal onder aan de trap en gaan voor haar zingen.

Maar zover is het nog lang niet.

Eerst moet het vijf uur slaan en zes uur en zeven uur.

Lotje moet nog heel lang wachten. Ze wil zo graag weten wat voor cadeautjes ze krijgt.

En vooral of er een nieuwe fiets bij is, want dat is haar liefste wens.

Zachtjes begint ze te zingen.

Een liedje dat ze zelf verzint. Dat doet ze wel vaker als ze zich vrolijk voelt of verdrietig of als ze iets heel spannend vindt.

'Ik ben jarig vandaag
en weet je wat ik vraag?
Een mooie nieuwe fiets
en anders hoef ik niets.'

Lotje zingt het liedje wel tien keer.

Dan stapt ze uit bed en loopt naar het raam. Ze doet het gordijn open. Buiten is het donker. Zelfs de maan staat nog aan de hemel.

‘Stom!’ zegt Lotje. ‘Op je verjaardag moet het meteen feest zijn als je wakker wordt.’

Ze loopt naar de wastafel in de hoek van haar kamer en borstelt haar lange haren, dan hoeft mama dat niet meer te doen.

‘Au,’ moppert ze, als de borstel in haar haren blijft haken. ‘s Morgens zit alles altijd in de war.

Boos gaat ze weer in bed liggen.

Ze slaat met haar vuisten op de dekens en zegt: ‘Ik wil mijn cadeautjes!’

Poes Nel schrikt ervan. Ze springt van het bed, rekt zich uit en gaat voor de deur zitten.

Lotje stapt uit bed en doet de deur open voor de poes. ‘Ga jij maar even kijken,’ zegt ze.

Ineens heeft ze een plan. Als zij nou eens stiekem naar beneden gaat? Heel zachtjes, net als poes Nel.

Alle cadeautjes staan vast al op de tafel in de huiskamer.

Nee, denkt Lotje. Dat vinden papa en mama niet leuk.

Cadeautjes zijn een verrassing, zeggen ze altijd.

Maar ze wil zó graag weten of ze een fiets krijgt.

Als ze nou toch eventjes héél voorzichtig om de hoek van de deur kijkt. Een fiets is natuurlijk een heel groot pak, dat zie je meteen. En dan gauw naar boven terug in bed.

Nee, denkt Lotje weer, dat is niet aardig. Een verrassing is een verrassing.

Opeens weet ze het. Ze zal het aan Tommie vragen. Die is nog zo klein. Hij zit pas in de kleutergroep. Als Tommie

even gaat kijken, vinden papa en mama dat vast niet erg.

Ze gaat weer uit bed en loopt op haar tenen naar het kamertje van Tommie.

Lotje rent de trap af, de gang door, naar de kamer.
Daar staat Tommie. ‘Donker...’ huilt hij. ‘Boehoe... donker.’
Lotje doet het licht aan en het eerste dat zij ziet is... de
fiets. Een mooie groene fiets.
Maar veel tijd om te kijken heeft ze niet, want boven klinkt
de stem van mama.
‘Tommie,’ roept ze. ‘Wat is er?’
Lotje rent naar Tommie en pakt hem vast. ‘Vlug,’ fluistert
ze, ‘achter de bank.’
Ze trekt haar huilende broertje mee naar de bank en duwt
hem erachter.
‘Stil,’ zegt Lotje terwijl ze zich zo klein mogelijk maakt.
‘Gauw verstoppen. Dan mag je straks op mijn fiets.’
Tommie is meteen stil.
‘Fiets?’ vraagt hij.
Lotje knikt en legt haar vinger tegen haar mond. ‘Ssst.’
‘Doen we verstoppertje?’
‘Ja, stil!’
De kinderen horen mama de trap afkomen.
Als ze de kamer binnenkomt, houdt Lotje haar adem in.
Mama loopt door de kamer en gaat weer naar de trap.
‘Appie,’ roept ze naar boven, ‘kom eens gauw. Tommie is uit
bed. Hij moet hier beneden zijn. Zijn tuttelte ligt in de
kamer op de grond en het licht brandt, maar ik zie hem
nergens.’
Nu komt papa ook naar beneden.
‘Ik snap er niks van,’ zegt mama. ‘Ik weet zeker dat ik
Tommie hoorde huilen.’
‘Hij kan toch niet zomaar weg zijn,’ zegt papa.
Met bange ogen kijkt Lotje naar Tommie en legt weer haar
vinger tegen haar mond.

‘Tommie,’ vraagt mama, ‘waar zit je?’

Meteen daarop springt Tommie achter de bank vandaan en roept: ‘Kiekeboe!’

Papa en mama schrikken alle twee. En ze schrikken nog meer als ze dan achter de bank een luid gehuil horen. Dat is Lotje.

‘Wat is dit allemaal,’ roept papa boos. ‘Zijn jullie nou helemaal betoeterd. Het is nog hartstikke vroeg.’

Tommie begint ook te huilen, want hij snapt er niks meer van.

‘Kom nou eens even hier,’ zegt papa. ‘Wat zijn dit voor kunsten?’

Snikkend kruipen de kinderen bij papa op schoot en Lotje vertelt alles. Dat ze al zo vroeg wakker was en niet langer kon wachten. En dat poes Nel ook vast ging kijken en dat ze toen een plan had bedacht.

‘Ja ja,’ zegt mama, terwijl ze Lotje over haar hoofd aait, ‘en toen dacht je: dan stuur ik Tommie er maar op af.’

Papa gaapt heel lang. ‘Wat moeten we nu verder?’ bromt hij. ‘Ik val nog om van de slaap.’

‘Laten we maar terug naar bed gaan,’ stelt mama voor.

Lotjes lip begint te trillen. ‘Ja,’ snikt ze zacht.

‘Ik wil fietsen!’ roept Tommie en hij springt van papa’s schoot.

‘Vooruit dan maar,’ kreunt papa. ‘We zijn nou toch wakker. Laten we maar feest gaan vieren.’

Even later staan papa, mama en Tommie rondom Lotje te zingen: ‘Lang zal ze leven.’

Tommie zingt hard en blij, maar papa en mama moeten tijdens het zingen steeds gapen.

Daarna mag Lotje op haar nieuwe fiets. Ze rijdt een rondje door de kamer, terwijl papa haar vasthoudt.

Tommie zit achterop.

Dan pakt ze de andere cadeautjes uit.

‘Kijk eens wat ik gekregen heb, papa,’ roept ze blij.

Maar papa hoort niets meer. Die is op de bank in slaap gevallen. Want zo vroeg is Lotje nog nooit jarig geweest.